

Sygn. akt V.2 Ka 424/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Joanny Suchan przedstawiciela Urzędu Skarbowego w R.

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r.

sprawy:

M. C.

s. Z. i K.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 77 §2 kks w zw. z art. 6 §2 kks i art. 9 §3 kks; art. 57 §1 kks w zw.z art. 9 §3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 29 maja 2017r. sygn. akt II K 890/16

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20zł (dwadzieścia złotych) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 290zł (dwieście dziewięćdziesiąt złotych).

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 424/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu uznał M. C. za winnego tego, że :

I.w okresie od 20.02.2014r. do 20.06.2014r. w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru i przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, będąc prezesem zarządu (...) Sp. Z o.o. NIP (...), osobą odpowiedzialną za terminowe wpłacenie organowi podatkowemu pobranych kwot naruszył art. 38 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn. Dz. U. z 2012r., poz. 361 ze zm.), poprzez pobranie i nieodprowadzenie kwot pobranych zaliczek na podatek dochodowy w terminie do dnia

20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące 1/2014- (...), (...) w kwocie 17.367,00zł, przy czym niezapłacony na dzień postawienia zarzutów i na dzień sporządzenia aktu oskarżenia podatek PIT-4 za ten okres wynosi nadal 17.367,00zł tj. popełnienia przestępstwa z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 77 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1,2 i 3 kk skazał go na karę grzywny w ilości 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70zł;

II.w okresie od 25.10.2013r. do 25.07.2014r. w R., będąc prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. NIP (...), prowadząc sprawy spółki i reprezentując ją na zewnątrz, , będąc osobą odpowiedzialną za terminowe wpłacanie podatku od towarów i usług (...), naruszał przepis art. 103 ust. 2 ustawy z 11.03.2004r.- o podatku od towarów i usług (tekst jedn. Dz. U. z 2011r. nr 177, poz. 1054, ze zm.), poprzez uporczywe niewpłacanie w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, podatku wynikającego z deklaracji VAT-7K za okres III kwartał 2013- IV kwartał 2013, II kwartał 2014 w łącznej kwocie 68.559,00zł, przy czym niezapłacony na dzień postawienia zarzutów i na dzień sporządzenia aktu oskarżenia podatek Vat za okres IV kwartał 2013, II kwartał 2014 wynosi razem 55.824,60zł, tj. o wykroczenie z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks tj. popełnienia czynu z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 3 kks skazał go na karę grzywny w wysokości 1500zł.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie 90zł i opłatę w kwocie 290zł .

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. C. zaskarżając wyrok w całości i zarzucił :

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 57 § 1 kks poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił stypizowany w tym przepisie czyn zabroniony, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby działania oskarżonego cechowała uporczywość, wyrażająca negatywny stosunek sprawcy do realizacji obowiązku zapłaty podatku w terminie;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez określenie przypisanego oskarżonemu czynu niezgodnie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, z którego wynika, że od kwietnia 2014r. pracownikom (...) Sp. Z o.o. nie wypłacano wynagrodzenia, zatem płatnik nie pobrał zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiąc maj 2014r., a w konsekwencji brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu czynu polegającego na niewpłaceniu w terminie pobranych zaliczek na podatek dochodowy za maj 2014r.;

3.rażącą niewspółmierność kary, powodującą naruszenie art. 12 § 2 kks w zw. z art. 23§ 1 kks w zw. z art. 77 § 2 kks i art. 53 § 7 kks oraz art. 424 § 2 kpk w zw. z art. 113§ 1 kks w sytuacji , kiedy uwzględni się stopień społecznej szkodliwości czynu;

4.rażącą niewspółmierność kary, powodującą naruszenie art. 12 § 2 kks w zw. z art. 48 § 1 kks w zw. z art. 57 § 1 kks i art. 53 § 7 kks oraz art. 424 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks w sytuacji, kiedy uwzględni się stopień społecznej szkodliwości czynu.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o :

1.zmianę zaskarżonego wyroku:

a) w zakresie pkt 1 poprzez skazanie oskarżonego na karę grzywny w wysokości obliczonej z uwzględnieniem mniejszej niż 20 stawek dziennych grzywny,

b)w zakresie pkt 2 poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, względnie o zmianę wyroku w zakresie pkt 2 poprzez skazanie oskarżonego na karę grzywny w mniejszej wysokości,

2.ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Podniesiony w apelacji zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 57 § 1 kks przez obrońcę oskarżonego jest chybiony. Z ustaleń sądu rejonowego wynika jednoznacznie, że oskarżony pełniący funkcję prezesa zarządu (...) Sp. z o. o. nie odprowadzał w okresie od 25 października 2013 r. do 25 lipca 2014 r. w wymaganym terminie należnych kwot podatku od towarów i usług (...) czym doprowadził do powstania zaległości w kwocie 55.824,60 złotych. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach złożonych przed sądem I instancji nie przyznając się do popełnienia zarzucanych mu czynów przyznał, że nie odprowadzał należnych kwot podatku od towarów i usług (...) oraz nie odprowadzał kwot pobranych zaliczek na podatek dochodowy. Jak słusznie zauważył sąd I instancji zaniechanie z art. 57 § 1 kks stanowi zawsze tylko wykroczenie skarbowe tylko takie, które posiada kwalifikację uporczywego. Wbrew temu co twierdzi w swojej apelacji obrońca oskarżonego, że przesłanka uporczywości nie została spełniona, oskarżony od dnia 25 października 2013 r. do dnia 25 lipca 2014 r. nie odprowadzał w wymaganym terminie należnych kwot podatku od towarów i usług (...). Dla przyjęcia znamienia uporczywości jak słusznie zauważył sąd rejonowy możliwe jest interpretowanie go zarówno przez pryzmat długotrwałości występującego stanu niepłacenia regularnych należności, jak i poprzez opóźnianie, mimo np. wezwań właściwego organu, spełnienia obowiązku jednorazowego. Wbrew temu co twierdzi obrońca oskarżonego, że pracownikom spółki nie wypłacono w kwietniu 2014 r. wynagrodzenia z kopii wyciągów bankowych za okres styczeń – maj 2014 r. wynika jednoznacznie, że oskarżony w tym okresie wypłacał zaległe wynagrodzenia pracownikom. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego M. C. wyczerpało znamiona zarzucanych mu czynów opisanych w akcie oskarżenia. Nie trafny okazał się również zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu za poszczególne czyny kar grzywnien. W tej kwestii wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 20.09.2001 r. sygn. II AKa 154/01Prok. i Pr.-wkl.2002/11/29... który stwierdził: Rażąca niewspółmierność kary, art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Z kolei Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19.12.2000 r. sygn. akt II AKa 218/00 KZS 2001/1/1/33 wypowiedział się w ten sposób, że: Nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (tak SA pod poz. 37 KZS 10/00). W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu kary nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki